

«Šele danes. — In kakor sem bil zatrl že vse občutke v sebi — zdajle mi je hudo.»

Tina ni odgovorila in oba sta molčala prav do Tininega doma onkraj mesta. Pred vrati je obstala Tina in dejala:

«Niti v sanjah od sanj bi si ne bila mislila, da se bova takole vrnila s tega izprehoda.»

«Da se bova našla, kajne? In zdaj vam je hudo.»

«Kakor vam.»

«A jaz sem prost — vi se pa vežete iznova.»

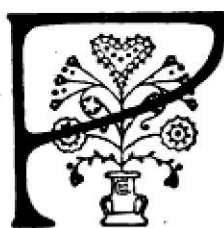
«Usoda. S te poti ne morem več.»

«Vem.»

Pirc se je sklonil in poljubil Tini roko in Tini je bilo tako čisto v duši, da bi ga bila najrajša pobožala po licu. A obstala je kakor lesena in gledala za Pircem, ki je odšel s počasnimi in težkimi koraki.

Zvonimir Kosem:

Avrelija.

o kosilu so šli z verande. Gospod Dominik, ki je bil ves dan sijajno razpoložen, je svetoval, naj se odpeljejo na morje. Mira je ugovarjala, češ, da je trudna; naj sedejo rajši v senco pod smokve in naj jim gospod Dominik pripoveduje, kako je živel v Parizu. Z Mirinim predlogom je soglašal tudi gospod Mavricij. V hiši družine Klariničeve, kamor je došel na oddih dva tedna prej, nego gospod Dominik in se je že nekako udomačil, se je sploh rad strinjal z željami domačih; še celo pa je skrbel, da ni prišel v nasprotje z Miro. Samo Avrelija, Mirina starejša sestra, ki je, kakor razposajen otrok skakljala pred vso družbo, se je vprašanja, ali na morje ali v senco, dotaknila le s svojim zvonkljajočim smehom — ko pa so dospeli pod smokve, se je naglo obrnila in vzkliknila:

«Glejte morje, otrocil!»

Njen pogled je poblisknil preko vseh obrazov in se razlil žareč na licu gospoda Dominika.

Vsi so obstali in gledali na safirno morsko plan, ki je migljala skozi smokvino vejevje in se v visokih pobrizgih lomila ob pečevju pod bregom.

«Stopimo torej v čoln, gospodična Avrelija?» je vprašal gospod Dominik.

V vijoličastem trakovju solčne svetlobe, utrinjajoče se med vejevjem, se je svetil pred njim Avrelijin obraz in se samo smehljaj. Še pred trenutkom na njegovih licih počivajoči pogled je krožil v zlate dalje nad morjem. Gospod Dominik je čutil, kako ga je v tej svetlobi njena kipeča mladost povabila s seboj in nehote je iztegnil roko, kakor da hoče zagrabit blesk vse te šumeče lepote, v čigar krogih se je zibal Avrelijin smeh, sijali njeni lasje in gorela belina njenih lic in njenega vratu; za hip mu je zaigrala med prsti njena vroča dlan — mimo njegovih oči je zablestel njen smehljaj — in njegova roka je bila prazna.

«Kopat se pojdem, gospod Dominik!»

Stal je na drobnem pesku z začudenimi očmi — pred živo zagonetko. Kakor tisti dan, ko se je pripeljal s parnikom in se napotil iz mesta na izprehod, ko se mu je prvič zasmejala iz zelenja na bregu bela Klariničeva hiša, in je sklenil: Tu se hočem odpočiti! Pred njim so se iz večernih senc zaoblile polne dekliške prsi in iz živahnih oči je zavel do njegovega srca pozdrav, ki ga je zdaj vabil, se mu zdaj umikal, se zdaj zopet skrivil v smeh in kljubovalnost in ga tako spremljal iz dneva v dan.

Z veselimi očmi ji je zaključoval še sam.

«Vi v morje, gospodična Avrelija, jaz v čoln!»

Zasmejala se je. Njena laket se je izprožila svetla in gibka iz kratkega rokava, veja se je upognila in prstiči so trgali smokve. Ena smokev je padla na klop, kjer je že sedela Mira in je odlagal na mizo gospod Mavricij debel roman; Mira se je sklonila, a prehitel jo je gospod Mavricij — Avrelija pa je zavrnila:

«Sreča se je utrgala in ti padla v naročje, Mira!»

Izpustila je vejo, da je vzprhutala nad mizo, in njen smeh se je razletel v vetru, ko je planila po izjedeni stezi navzdol proti morju — —

Nekoliko pozneje je sedel gospod Dominik pod napenjajočim se jadrom sredi morja, sam s svojimi sanjami in slikami, sam s svojim svetom, do katerega ni segal več Avrelijin glas. Mrgoleča morska površina, na njej zibajoči se pajčolan iz solčnih žarkov. Na enakomerno dvigajočih se in padajočih valovih čoln — nad njim veter, v solncu veter, v vetru odmev daljnjih pesmi. In gospod Dominik se je zleknil pod jadrom in se z valovi vred zazibal v sanje; nad njim vijoča se modrina neba, krog in krog vzdrgetajoče morje, na bregu gaj, sredi gaja smehljajoča se Klariničeva hiša — on počivajoč med svojimi sanjami.

Iz morja je plusknil vrisk:

«Gospod Dominik — —»

Dvignil se je v čolnu in se ozrl; v njegove sanje se je nagnil zlat cvet.

«Vi ste, gospodična Avrelija? Pa si upate tako daleč od brega?»

Iz valov je blestelo žensko telo, kakor velika bela riba, in med škropečimi penami iztegnjena prelestna roka je vrgla proti čolnu perišče vode, da so se zaiskrile v solncu pršeče kapljice kakor biseri.

«Bi radi, da bi utonila, gospod Dominik?!»

«Če utonete — vaša krivda! Zakaj niste hoteli z menoj v čoln?»

To je bila njegova kazen.

Avrelija pa je smehljaje obrnila glavo:

«Tam je skala, gospod Dominik — —»

In melodija njenega glasu se je z roko vred zasekala v valove.

Gospod Dominik je še zaklical za njo:

«Igrate se z valovi, ker jim ne poznate dna, gospodična Avrelija!»

Iz pen se je dvignil njen smeh:

«In mi ne odpustite tega greha, gospod Dominik?»

«Drugje si boste morali poiskati odveze!»

«Samo vi ste moj izpovednik, gospod Dominik!»

In zopet ji je ramo zagrnil val.

Nad morjem je zapihal močnejši veter in napel jadro, da se je zagugal čoln in je zaškropila voda čez rob gospodu Dominiku v razpaljena lica. Nato je švignil čoln kakor galeb preko valovja. Ko je zaobrnil gospod Dominik jadro, je pognal naraščajoči jugovzhodnik čoln naravnost proti samotni, iz morja štrleči skali, da je frfotala na jamboru rdeča zastavica — —

Počivala je vrhu skale, na okrogli pečini, visoke prsi nastavljene solncu v poljub, z rokami pod glavo.

«Gospodična Avrelija — —!»

Tik pred skalo je obstal čoln z gospodom Dominikom.

«Žal mi je, da nimam s seboj barv, čopiča in platna! Bil bi to lep akvarel — — nimfa sredi morja — —»

Samo napol se je dvignila.

«Pariz ima boljših slik na izbiro, gospod Dominik — —»

«Zdaj smo na Adriji, ne v Parizu, gospodična Avrelija!»

Videl je, kako se ji bürno dvigajo prsi, kako ji žaré oči in ji plamté lica. In vprašal se je: Ali ni namenoma priplavala iz zaliva v njegovo bližino? Če je — zakaj razdira most, ki ga je zgradil do njegovega srca že vonj njenega prvega pozdrava?

Jugovzhodnik je postajal vedno silnejši, morje se je dvigalo. V zagonu čofotajočega valovja se je pozibaval čoln med visokimi,

x

x

preko skale brizgajočimi penami. Gospod Dominik je prestrašeno pogledal na obzorje.

«Vihar bo, gospodična Avrelija!»

Z radostnim vzklikom je planila pokoncu in objela z razprostrtimi rokami val, kakor objame hrepeneča žena najdenčka.

«Vihar! In zato ostanem tu na skali, gospod Dominik, pa če treba, do večera — —»

In vnovič je zajela z rokami vode in jo razpršila okrog sebe.

«A jaz se odpeljem nazaj k bregu, gospodična Avrelija! Čoln vam je na razpolago — —»

Z zmagovalnim smehom je zaplesala na skali.

«Rekla sem, da ostanem!»

Gospod Dominik je nategnil vrvi, in ko se je dvignjeno jadro napelo v vetru, se je poslovil mirno:

«Saj skala nima srca! Zato na svidenje pozneje, po viharju!»

In z brega vabeča Klariničeva hiša ga je gledala kakor začaran grad, nad njo v ostrih trikotih bodeči oblaki pa so se zavrtali v njegove sanje kakor temni vprašaji — —

Tistikrat je prišumel do plahutajočega jadra visok val, iz njegovih pen je zrastle v čolnu drhteče žensko telo, gospoda Dominika se je oklenilo dvoje svetlih, še mokrih rok in v njegov obraz so se strastno vsesale Avrelijine ustnice.

Janko Glaser:

Elegija.

Pol dneva vožnje na vsako stran:
od juga do sevéra,
od jutra do večera —
in že iz tal mejniki štrle
in že je konec naše zemljé:
še je tam preko brat, je tujcu tlačan!

In niso milijoni, komaj tisoči so,
ki ljubijo majhno zemljo to;
o, morda niti tisočev ni:
brez ljubezni ta bedna zemlja leži! ...

Brez preteklosti narod, brez razmaha,
v epopeji rodov, ki buči čez zemljó,
ponosne tujé lepote samó
trubadurska ponižna pesem plaha. —